

Arrest

nr. 339 147 van 9 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 mei 2025 waarbij geen verder gevolg gegeven wordt aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2024 dient de echtgenote van de verzoekende partij, mevrouw B.E.A.O., een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in hoedanigheid van burger van de Unie als beschikker van toereikende bestaansmiddelen.

1.2. Op 5 december 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote.

1.3. Op 26 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij, mevrouw B.E.A.O., een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 26 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing waarbij geen verder gevolg gegeven wordt aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, vermeld in punt 1.2. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed op 05.12.2024 als bloedverwant in neergaande lijn van de genaamde B.E.A.O. (...) (RR(...)) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

De betrokkene kan geen beroep doen op het toepassingsgebied van het voornoemde artikel 40 bis en kan ook geen recht afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, aangezien de burger van de Unie die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven. Op 26.05.2025 werd een definitieve beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving van de Spaanse gezinshereniger overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen.

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag. Betrokkene dient geschrapt te worden uit het rijksregister wegens verlies van het recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Nochtans heeft de referentiepersoon inmiddels een verzoek tot beroep tegen haar weigeringsbeslissing dd 26/05/2025 ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bewijs van dit beroep wordt gevoegd bij onderhavig verzoekschrift. — stuk 3

De gemachtigde stelt bijgevolg ten onrechte dat op 26/05/2025 een definitieve beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving van de referentiepersoon, de echtgenote van verzoeker; de Spaanse onderdaan voormeld, werd genomen.

De onderhavige bestreden beslissing werd bijgevolg voorbarig genomen door de gemachtigde.

Minstens diende hij het werkelijk definitief worden van de procedure — de aanvraag van de referentiepersoon tot inschrijving af te wachten alvorens deze beslissing te nemen.

De gemachtigde handelde dan ook onzorgvuldig.

Dit middel is gegrond

De betreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens te worden geschorst in afwachting van de werkelijke definitieve beslissing inzake de aanvraag van de referentiepersoon, de echtgenote van verzoeker tot inschrijving als EU burger, Spaanse onderdaan.

De schrapping van verzoeker uit het Rijksregister wegens verlies van recht op verblijf dient te worden geannuleerd en verzoeker dient terug in het bezit te worden gesteld van de AI

De overheid heeft niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht en kwam tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. De verwerende partij verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de verzoekende partij een aanvraag als familielid van een burger van de Unie deed als echtgenoot van mevrouw B.E.A.O. van Spaanse nationaliteit in toepassing van voormelde bepaling, dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op het toepassingsgebied van deze bepaling en ook geen recht kan afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, gezien de burger van de Unie die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven, dat op 26 mei 2025 een definitieve beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving van de Spaanse gezinshereniger werd genomen conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet en dat er geen verder gevolg zal gegeven worden aan de aanvraag.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de motivering van de bestreden beslissing, weergegeven onder punt 1.4., haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De verzoekende partij betoogt dat de referentiepersoon inmiddels een beroep tegen haar weigeringsbeslissing van 26 mei 2025 heeft ingediend bij de Raad, dat zij hiervan een bewijs voegt, dat de gemachtigde aldus ten onrechte stelt dat op voormelde datum een definitieve beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving van de referentiepersoon, haar echtgenote van Spaanse nationaliteit, werd genomen, dat de bestreden beslissing bijgevolg voorbarig werd genomen, dat minstens zij het werkelijk definitief worden van de procedure – de aanvraag van de referentiepersoon tot inschrijving als EU-burger – diende af te wachten alvorens een beslissing te nemen, dat de verwerende partij dan ook onzorgvuldig handelende. Zij meent dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst, in afwachting van de werkelijke definitieve beslissing inzake de aanvraag van de referentiepersoon, dat haar schrapping uit het Rijksregister wegens verlies van recht op verblijf dient te worden geannuleerd en zij terug in het bezit dient gesteld te worden van een attest van immatriculatie.

2.5. Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet worden als familielid van een burger van de Unie beschouwd *“de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”*.

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens

*zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
(...).”*

De echtgenote van de verzoekende partij diende op 5 december 2024 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in hoedanigheid van burger van de Unie als beschikker van toereikende bestaansmiddelen, conform artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote, conform artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister, wat de echtgenote van de verzoekende partij betreft, tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

In de bestreden beslissing wordt er dan ook vastgesteld dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op het toepassingsgebied van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, nu de burger van de Unie die zij wil vervoegen, met name haar Spaanse echtgenote, zelf niet in België mag verblijven.

2.6. Betreffende het betoog dat de Unieburger inmiddels een beroep tegen haar weigeringsbeslissing heeft ingediend bij de Raad, dat de verwerende partij aldus ten onrechte stelt dat op 26 mei 2025 een definitieve beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving werd genomen, dat de bestreden beslissing bijgevolg voorbarig werd genomen, dat minstens zij het werkelijk definitief worden van de procedure diende af te wachten alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat de door verwerende partij genomen beslissing inzake de aanvraag van de echtgenote van de verzoekende partij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen tot aan de eventuele vernietiging ervan wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Het gegeven dat er tegen deze beslissing nog beroepsmogelijkheden open staan, al dan niet met schorsende werking, heeft op zich geen invloed op de wettigheid van de genomen beslissing. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij niet reeds zou mogen verwijzen naar de in hoofde van de echtgenote van de verzoekende partij genomen beslissing. Verder wijst de Raad er ook op dat de van toepassing zijnde regelgeving voorziet dat in principe zo snel als mogelijk, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden, moet worden beslist (artikel 42 van de Vreemdelingenwet). Het standpunt van de verzoekende partij dat de verwerende partij minstens het werkelijk definitief worden van de procedure diende af te wachten alvorens een beslissing te nemen, is hiermee moeilijk verenigbaar.

De Raad merkt verder op dat bij arrest nr. 339 146 van 9 januari 2026 het beroep werd verworpen inzake de beslissing van 26 mei 2025 waarbij de echtgenote van de verzoekende partij het recht van meer dan drie maanden werd geweigerd, zodat hoe dan ook niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar betoog.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde en dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst, in afwachting van de werkelijke definitieve beslissing inzake de aanvraag van de referentiepersoon zodat ook niet kan blijken dat als gevolg haar schrapping uit het Rijksregister wegens verlies van recht op verblijf dient te worden geannuleerd en zij terug in het bezit dient gesteld te worden van een attest van immatriculatie.

2.7. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet heeft gesteund op een correcte feitenvinding, noch dat zij op onzorgvuldige wijze tot het besluit kwam. Evenmin toont zij aan dat het besluit onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER